

The background of the cover is a surreal landscape. A large, dark, rocky island floats in the sky, its underside covered in a dense network of thick, brown roots that hang down towards a body of water below. The top of the island is lush with vibrant red, palm-like plants. The water below is dark and calm, reflecting the roots and the sky. In the distance, there are rolling green hills under a blue sky with soft white clouds.

SVĚTLÝ KRÁL

KAROLINA FRANCOVÁ

PURPUROVÁ NOC
KNIHA TŘETÍ

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Karolina Francová

**SVĚTLÝ
KRÁL**

Copyright © 2020 by Karolina Francová

Cover © 2020 by Mikuláš Podprocký

For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-486-4

ISBN PDF: 978-80-7456-487-1

ISBN ePub: 978-80-7456-488-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-489-5

Karolina Francová

Světlý král

**Purpurová noc
kniha třetí**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Edice

„Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie

(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu

(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země

(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
 2. Ofenziva českých zemí
 3. Spojenci českých zemí
- V tajné službě Koruny české

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius

(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj

(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc

(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. Tisíciletý démon
3. Světlý král

Vendula Brunhoferová: Hladový národ

(aneb alternativní druhá světová válka)

<https://www.facebook.com/purpurova.noc>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Oblý kopec přiklápěl krajinu jako dětská bábovička. Jeho svahy byly porostlé lesem, ale nahoře se nacházel malý palouk, v jehož středu stál osamoceně jediný menhir. Zimní tráva měla nažloutlou barvu a zbitá dlouhými dešti ležela unaveně na zemi. Ve vzdálenosti asi dva metry od menhiru ji přerušoval šedočerný kruh v místě, kde ji před třemi měsíci ohně udržované celou noc vypálily až na drn. Černý kámen pokrývala vrstvička ledu. Jako jehla se zabodával do hvězdné oblohy a jeho kořeny se nořily do zemských hlubin. Spojoval nebesa a zemi. Prorážel bariéry a lámal krustu. Ozvěnou posílal dál hlasy dětí, které zde obluzené divokým býlím snily a skrze vlasovou puklinu ve zdroji nasýtily svou krev magií. Nedovolil, aby ozvěna ustala. Uzavřel ji do nekonečné smyčky. Nedopustil, aby se puklina zacelila. Opakovaný nářek ji vymílal, jako voda podemílá břeh řeky, rozšiřoval ji a tlačil na ni, až prošla stropem křišťálové jeskyně v srdci kopce a dotkla se těla nehybně ležícího na loži z kamene.

A Merlek Britský se poprvé po stovkách let znovu nadechl.

Zprvu necítil nic. Klidně se mohl vznášet rozpuštěný v prázdnotě.

Neviděl a neslyšel, nepoznával chlad ani teplo. Mohl mít velikost zrníčka písku stejně dobře, jako mohl své údy rozprostírat mezi souhvězdími. Nevnímal žádné vůně, nevěděl, zda je nasycený či hladový. Neviděl světlo ani tmu. Byl nikdy a nikde. Byl i nebyl. Jenže pak na něj dopadla krutá rána. Úder trhl jeho tělem, rozvibroval mu kosti, ohlušil ho a nalil mu do svalů esenci bolesti. Nestihl se ani vzpamatovat, a přišla další rána a za ní další. Pršely na něj neskutečnou rychlostí, dopadaly snad stokrát za minutu. Lapal po dechu, sténal a byl si jistý, že zemře, že ho ubijí k smrti. Jenže to přežil. Rány zeslábly, už jich nebylo tolik, už neohlušovaly a netrhaly jeho tělem, a jemu konečně došlo, že to bylo jeho srdce. Že jeho srdce začalo po stovkách let zase bít.

Dýchal a srdce mu bilo, ale pohnout se nemohl. Z jeho kdysi ztepilého a silného těla zůstala jen kost potažená kůží. Svaly zakrněly a ochably a jejich vlákna vyschla. Neposlouchaly. Marně se je pokoušel přivést k životu. Jenže nikdo na světě neměl tak pevnou vůli jako Merlek. Jeho vůle lámala skály a přivolávala bouře, stavěla města a bořila hory. Jeho vůle odhalovala tajemství a dávala smrt. Uměla najít sílu tam, kde žádná nebyla. Znovu se pokusil pohnout ukazovákem na pravačce, a síla k němu přišla. Jen slabý řídký pramínek, ale jeho prst se zachvěl jako pavučinka ve vánku. Síla ho omotala zvenčí, a co nedokázal sval, zvládla ona. Merlek si ji vůlí přitáhl k sobě a navíjel její vlákno na své zničené tělo, rval ji z uzoučké puklinky a uvolňoval ze ztuhlých ker kolem sebe. Z pukliny se na všechny strany šířily praskliny, kra povolovala a síly bylo víc a víc. Zalila jeho tělo v ozdravné vlně. Dodala mu energii, znovu vystavěla svaly a během hodiny jim dodala pružnost a odolnost.

To když se Merlek Britský poprvé po staletích dotkl živoucí magie.

Kapitola 1.

Čtvrtý odboj

Venku se stmívalo. Slunce sice za ještědský hřeben ještě nezapadlo, ale stíny už nabývaly měkčích obrysů a věčný rudý přísvit magické věže nad hlavním městem Česka sílil. Z lesů nad přehradou v Harcovském údolí se už zvedala hejna rudohlavých upírků a jejich divé kroužení se s každou minutou rozšiřovalo nad obydlenou čtvrt' víc a víc. Sem tam se mezi nimi mihla hladová harpyje, popadla drobné tělíčko do spárů a za letu jej roztrhla, aby nakrmila mladé v hníždě.

Nataniel Skalický zaparkoval auto před domem, a než otevřel dveře a vystoupil, vytáhl zpod trička malou kovovou píšťalku, kterou nikdy nesundával a jejíž zvuk dokázal upírky citlivé na vysoké tóny zahnat. Zabouchl dveře od auta a neklidně se podíval na temná okna Klářina bytu. Nesvítilo se.

Je ještě brzy na světla, pomyslel si, ale když stoupal po schodech vzhůru ke svému bytu, zkusil na ni zazvonit. Uvnitř panovalo ticho. Zkusil to znovu a pak ještě jednou. Do toho, kde trávila večery, mu nic nebylo, přesto nedokázal dostat z hlavy krátkou zprávu, již mu

bratr poslal před třemi dny: „Dohlédni na Kláru, bude to potřebovat.“ A pak ještě jednu sotva hodinu poté: „Nebor to na lehkou váhu.“ Bratra od té doby neviděl a nedokázal se s ním spojit, ale přišlo-li takové varování od mága z Rudé věže, nebyl dobrý nápad ho ignorovat.

Nataniel se sebezapřením vytáhl telefon a vytočil Klářino číslo, jakkoli se mu protivilo kontrolovat ji.

„Ahoj,“ ozvala se po třetím zazvonění a z jejího hlasu zněla rozjařenost.

Určitě zase slavila, že se konečně zbavila svého prokletí. Slyšel mužské hlasy a smích. Těžko jí to mohl mít za zlé. Netušil, co se stalo mezi ní a Janem, ale prokletí bylo pryč, a ona si už třetí den v kuse užívala svobody.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„V Lázních,“ odpověděla. „Nechceš se přidat?“

Hudební bar Lázně se nacházel v novorenesanční budově starých městských lázní na bývalé promenádě třídě Liberce. Po Purpurové noci se z jedné z nejkrásnějších čtvrtí města ze dne na den stala lokalita s nejvyšší úmrtností v republice, ale majitel klubu vsadil na nárůst Renerovy moci, skoupil levně řadu nemovitostí, a vyplatilo se mu to. Ve stínu Rudé věže do dvou let sháněla vilu pro zastupitelský úřad každá velmoc, a vždycky se našlo dost úředníků, obchodníků a lobbistů, kteří potřebovali strávit noc v blízkosti Renerova sídla. Klub Lázně jim nabízel dostatek lůžek a příjemně strávený večer.

„Zůstaneš tam přes noc?“ ujistil se Nataniel.

„Hmm,“ zapředla a Nataniel si živě představil hodnotící pohled, jímž přelétla své společníky. „Už to tak vypadá.“

„To je dobře. Bav se,“ rozloučil se.

Netušil, co měl bratr varováním na mysli, ale do osobního života Kláře mluvit nehodlal. Jestli si chtěla užívat, měla na to plné právo. A jestli to mělo být se dvěma nebo třemi muži najednou, mohl leda tak litovat, že není jedním z nich. Rozhodně nehodlal po večerech obíhat liberecké podniky a chránit její ctnost. Což ostatně v Klářině případě byla dost sporná morální deviza.

Doma si dal horkou sprchu a nalil si whisky. Pustil si v televizi film, ale nedokázal se na něj soustředit. Pořád se v myšlenkách vracel k pokřivené otcově karikatuře, která se vrátila ze záhrobí, k rituálu, který vykonal v Británii, a především ke strašlivé vizi toho, co by se jednou mohlo stát z jeho bratra. Co se z něj jednou stane, pokud nenajde způsob, jak tomu zabránit.

Na parapet okna dosedl temný stín a vyrušil ho z myšlenek. Byla to harpyje, její odhalená prsa s tmavými bradavkami bledě svítila ve tmě. Tvář měla lidskou, ale oči byly malé a zavilé, nos hákovitě zahnutý a rty tenké. Drobné ostré zoubky navozovaly dojem, že jich v ústech má nejméně dvakrát tolik než člověk. Rozcuchané rusé vlasy jí dopadaly až k pasu a zakrývaly černá křídla složená na zádech. Hladově nahlížela dovnitř, jako by vyčkávala, zda náhodou nepřestane působit magická ochrana lidských obydlí. Peří na trupu se antracitově lesklo. Nataniel dobře věděl, že pera harpyjí se při sesílání kouzel používají jako ingredience k usměrnění magického proudu. Jeho bratr Jan bez nich neudělal ani krok. Zapléтал si je do vlasů, zhotovoval z nich náramky i náhrdelníky, nosil je po kapsách. A i když Jana všechny magické bestie nekriticky zbožňovaly, mezi ním a harpyjemi panoval jakýsi výhradní vztah.

Nataniel hleděl do očí té karikatuře ženy a nedokázal odtrhnout pohled. Otevřela ústa, jako by mu chtěla něco říct, ale z jejího hrdla vyšel jen krákoravý skřek.

„Krá– ra.“

Nataniel vzal ze stolu pistoli a namířil proti oknu.

„Zmiz!“

„Krá– ra.“

Znělo to jako jméno. Byla to blbost a ta mrcha ho fakt štvála. Přistoupil k oknu a otevřel ho dokořán. Přece kvůli takové maličkosti nerozbije sklo. Harpyje znovu vykřikla něco nesrozumitelného a roztáhla křídla. Vznesla se do vzduchu a spáry zaútočila proti němu. Narazila na neviditelnou magickou bariéru a znovu vztekla zaječela. Nataniel jí namířil na prsa a stiskl spoušť. Skřek se zlomil, křídla ochabla a bestie jako kámen zamířila k zemi.

„Měj se,“ vyprovodil ji a zavřel okno.

Jeho neklid ale nezmizel. Vytáhl telefon a znovu si přečetl obě bratrovy zprávy. *Dohlédni na Kláru, bude to potřebovat. Neber to na lehkou váhu.* Když se nad tím Nataniel poctivě zamyslel, jediné, co opravdu mohl nabídnout, byla ochrana, tu ale Klára shodou okolností kvůli svému prokletí nepotřebovala. Ta myšlenka ho úplně ochromila. Prokletí! Bylo možné, že Jan spolu s prokletím zbavil Kláru i ochrany před magickými bestiemi? Ne, to by nikdy neudělal. Nebo udělal? Nataniel si s hrůzou uvědomil, že Jan už udělal spoustu věcí, které by nepovažoval za možné. Nelítostně a bez jediné výčitky svědomí. Bratrovo varování najednou získalo úplně nový rozměr.

Nataniel vytočil Klářino číslo, ale dostalo se mu jen informace o nedostupnosti volaného. Doufal, že si telefon vypnula, protože odešla na soukromý pokoj s nějakým mužem, ale jistotu neměl. Zkusil Markétu. Telefon vyzváněl a nikdo ho nezvedal, zřejmě právě vystupovala na pódiu. Poslal jí zprávu, že Kláru už nechrání prokletí a že nesmí sama odejít, a pak se rychle oblékl. Nehodlal riskovat, že Klára zprávu nedostane a ona, jak bylo jejím zvykem, vyrazí temnou nocí k domovu.

To by Jan neudělal, ujišťoval se znovu a znovu, ale stále víc si byl jistý, že právě to se stalo. Jan neměl žádný jiný rozumný důvod žádat ho, aby na Kláru dával pozor. Jenže proč to neřekl na rovinu? Proč to neřekl jí? Chtěl jí dát lekci? Za co? Vždyť ho přece zachránila.

Seběhl ze schodů a se zbraní v ruce vyšel na ulici. Jako první na jeho přítomnost zareagovali rudohlaví upírci. Jejich hejna se k němu stáhla v podobě víru. Zakroužila mu nad hlavou, ale Nataniel použil píšťalku, a černý vír se okamžitě v panickém zmatku rozpadl, jak krvelačné potvůrky prchaly co nejdál od nepříjemného zvuku.

Nataniel se poklusem rozběhl k Vítězné třídě, jež stoupala od baru Lázně k jeho bydlišti. Jinudy se Klára domů vracet nemohla. Doufal však, že ji zastihne ještě v klubu. I když v okolí svého domu pátral po hnízdech a doupatech všech nebezpečných renerovek preventivně

a likvidoval je, úplnou jistotu nemohl mít nikdy. Zdroj v Jizerských horách ještě ani zdaleka nepropustil z vězení všechny magické bes-tie. Jejich proud neustával a nebylo dobré polevovat v ostrážitosti. Přeběhl Husovu třídu a konečně pohlédl z kopce dolů. Nalevo viděl osvětlenou budovu Lázní, a nikde ani živáčka. S úlevou vydechl, ale pak se dole na křižovatce vynořila ženská postava v červeném kabá-tě. Podle dlouhých kaštanových vlasů poznal Kláru.

„Kláro!“ zavolal. „Vrať se do klubu!“

Zvedla hlavu a podívala se jeho směrem. Slyšela, že na ni volá, ale nerozuměla slovům. Místo aby poslechla, zvedla ruku, zamávala mu a vykročila k domovu. Na její chůzi bylo znát, že něco vypila. Vytáhl telefon a zkusil jí znovu zavolat, ale pořád byla nedostupná. Zřejmě si ho nevypnula, ale vybila se jí baterie. Rozběhl se k ní, šla mu vstříc a něco na něj rozjařeně volala.

Dostal se sotva do poloviny kopce, když zaznamenal pohyb u ka-menného sloupku branky k jedné z vil. V magickém světle poulič-ních lamp rozpoznal nevelké hadovité tělíčko. Renerovka nemohla měřit víc než třicet centimetrů, na protáhlém trupu měla složená dvě blanitá křídla a na ocase vějíř z per. Ploskou hlavu zvedala do výšky a rozeklaným jazykem nasávala Klářin pach. Klára si jí taky všimla, a přesně jak se Nataniel obával, nijak nereagovala. Tam, kde by každý jiný vzal nohy na ramena a modlil se o život, ona neviděla mezi kamenem a baziliškem rozdíl. Šla dál, jako by se nic nedělo, a zjevně čekala, že renerovka se v její přítomnosti zachová jako jindy a bezodkladně jí vyklidí cestu. Jenže bazilišek se vydal jejím směrem. Nataniel si naléhavě uvědomil, že postačí, aby netvor vzdálenost mezi sebou a Klárou zkrátil pod deset metrů, a dokáže ji zabít pou-hým pohledem.

Namířil zbraň, ale pak ji zase sklonil. Bazilišek byl prudce jedova-tý, a on i Klára byli v dosahu. Stačilo narušit šupinatou kůži, jed se z otevřené rány dostane do vzduchu a bude po nich. Klára mezitím na renerovku udělala gesto, jako by rozháněla hejno slepic, a zadu-pala. Zjevně jí vůbec nedocházelo, co se děje.

„Utíkej!“ zakřičel Nataniel.

Pohlédla na něj, ale nepohnula se. Naštěstí výkřikem přitáhl i pozornost baziliška. Nestvůra k němu otočila hlavu a váhala, která kořist je pro ni lákavější.

„Uteč!“ zavolal Nataniel znovu na Kláru. „Postarám se o něj.“

Zaváhala, a on opravdu doufal, že poslechne. Pak by stačilo vydržet, než se za ní zavrou dveře klubu, a taky vzít nohy na ramena, jenže ona neposlechla.

„Pomůžu ti,“ zavolala v odpověď.

„Ne, Kláro! Prostě uteč!“

Bazilišek si vybral a zamával křídly. Neuměl v pravém slova smyslu létat, ale křídla jeho hadí tělo nadlehčovala a umožňovala mu rychlejší pohyb po zemi. Nataniel netušil, jestli má cítit úlevu, že zamířil k němu, a ne ke Kláře, nebo proklínat osud. Horečně pátral v paměti, co všechno o baziliškovi ví a co z toho by mohlo zabrat. Času věru neměl nazbyt. Podle antických pramenů bazilišky odpuzovala routa nebo levandule. Smrtící pro ně mohlo být kousnutí lasičky, ale tomu osobně moc nevěřil, a sehnat v tuhle chvíli lasičku bylo ještě méně reálné než trhat bylinky. A pak si vzpomněl, že ve starověku a středověku si právě kvůli obavám ze setkání s baziliškem poutníci brali na cesty kohouta, aby je ochránil.

Vytáhl mobil, a zatímco ustupoval před netvorem, hledal na internetu kohoutí zakokrhání. Stihl to jen tak tak. Nastavil reproduktory na nejvyšší hlasitost, napřáhl mobil proti baziliškovi a pustil soubor. Ozvalo se kohoutí zakokrhání. Jakási malá potměšilá část jeho mysli se skrytě bavila myšlenkou na to, jak by asi tahle scénka vypadala v jeho životopise. Neohrožený strážce stojí proti baziliškovi s mobilem v ruce a poslouchá kohoutí kokrhání. Předčít by to dokázalo snad jen to, kdyby se sám pokoušel kokrhání napodobit. K tomu naštěstí sáhnout nemusel. Bazilišek strnul, zasyčel a pak se zachvěl. Jeho tělo se křečovitě svinulo do klubíčka a křídla ochabla.

Nataniel se stále ještě puštěným kokrháním k bestii přistoupil. Od opasku vytáhl teleskopický obušek a jedním švihnutím ho rozložil. Špičkou do baziliška šťouchl. Ten se nepohnul.

„Je po něm?“

Nataniel zvedl hlavu a hleděl do tváře Kláře. Přišla až k němu a zvědavě se na bezvládné tělíčko dívala.

„Proč přede mnou neutekl?“ zajímala se. „Měl vzteklinu?“

„Cože?“

Její otázka byla tak absurdní, až si myslel, že se snad přeslechl. Jenže pak si všiml jiskřiček smíchu v jejích očích a došlo mu, že si z něj utahuje. Nemohl si pomoci a rozesmál se s ní.

Mrtvého baziliška zabalili do Klářina šátku a vzali ho s sebou. Nataniel ho chtěl druhý den ráno donést do donačního centra, kde z něj odborníci bezpečně oddělí použitelné části a zbytek zlikvidují. Počítal, že by za něj mohl dostat možná i deset tisíc. Po zbytek cesty je už neotravovalo nic, ale nezodpovězená otázka nad nimi pořád visela. Klára se k ní neodvratně vrátila, jakmile se za nimi zavřely dveře jeho bytu.

„Tak povídej,“ vyzvala ho, když se usadila na kožený gauč v obývacím pokoji. „Proč přede mnou neutekl? A proč jsi mi šel naproti?“

„Myslím, že Jan tě spolu s prokletím zbavil i ochrany proti magickým bestiím,“ odpověděl Nataniel po pravdě a podal jí svůj telefon se dvěma bratrovými zprávami.

Dívala se na displej hodně dlouho a z její krásné tváře se postupně vytrácela barva. Měla tu myšlenku prudce odmítnout, měla Jana bránit, ale místo toho mlčela. Díval se na potvrzení svých obav. Klára věřila, že to Jan udělal. A nejen to, věděla i proč.

Nataniel jí beze slova nalil whisky z láhve, kterou si večer otevřel k filmu, a podal jí sklenici. Vypila ji do dna a ani se nezachvěla.

„Proč?“ zeptal se. „Proč by to dělal?“

„Nepohodli jsme se,“ přiznala.

„Jak moc jste se nepohodli?“ chtěl vědět.

„Hodně.“

„Tak moc, že tě chce zabít?“

„Nechce mě zabít,“ zavrtěla hlavou. „Kdyby mě chtěl zabít, nevaroval by tě. Chce mě donutit, abych ho vyhledala.“

„Uděláš to?“

„Půjč mi, prosím tě, nabíječku.“

Klára si dala nabíjet telefon a pustila ho. Pak vytočila Janovo číslo. Přístroj zvonil a zvonil. Zkusila to jednou, podruhé, potřetí, bez jakékoli odezvy.

„Nech to být,“ zarazil ji Nataniel, když chtěla Janovi volat počtvrté. „Zavolá ti zpátky.“

„Nezavolá,“ odpověděla a byla úplně bílá. „Nechce, abych ho vyhledala. Dává mi najevo, že náš vztah skončil. Že nemám zvláštní význam. Jsem jedna z mnoha. Jen další poddaný, ničím výjimečný, ničím speciální.“

„To jsi přece ale vždycky chtěla, ne?“

„Vid?“ pozvedla k němu tvář. „Chtěla jsem to. Chtěla. Tak mi pověz, proč to nemohl nechat být? Proč se musel postarat, aby moje vítězství chutnalo tak hořce?“

„Promluvím s ním.“

„Ne, nech to plavat. V téhle zemi žijí miliony lidí bez magické ochrany. Zvládnou to taky. Naučím se to.“

Nataniel si k ní sedl a přitáhl ji k sobě. Podvolila se a položila mu hlavu na rameno. Z jejího dechu cítil alkohol, který vypila, a vlasy jí voněly šamponem. Když se k ní naklonil, pozvedla k němu hlavu a nabídla mu rty. Políbila ho hluboce a vášnivě a její ruka současně uvolnila jeho tričko a naléhavě ho pohladila po zádech. Rozbušilo se mu srdce, protože tentokrát to bylo opravdové, tentokrát ji nevedlo prokletí, šlo o její vlastní rozhodnutí. A jeho nenapadlo říct ne, i když už tušil, že zítra a ani později o tom mezi nimi nepadne slovo.

„Jen jedna noc,“ zašeptala Klára, jako by mu četla myšlenky.

„Jen jedna noc,“ souhlasil.

*

Autobus přijížděl do Prahy načas. Sotva se objevila cedule s informací, že do bývalého hlavního města zbývá deset kilometrů, ozvalo se palubní hlášení, že si stevardka vybere použitá sluchátka a prázdné kelímky, zatímco noviny a časopisy nechť přijmou cestující jako dar.

A pozor, zůstaňte pěkně připoutáni sedět, dokud autobus nezastaví. K výstupu prosím použijte zadní dveře.

Klára složila Lidovky Dnes, jimiž listovala v průběhu cesty, a zaťrásla Markétiným ramenem, aby kamarádku vzbudila.

„Už jsme tady, Maki.“

Markéta se protáhla a prohrábla si prsty blondátou hřívu. Z kabelky vytáhla malé zrcátko a zkontrolovala svůj vzhled. Rtěnkou lehce přejela rty a přepudrovala si tvář. Měla na sobě tmavě modré džíny s malými sedmikráskami vyšívanými bílým hedvábím kolem zadních kapes, k tomu krajkovou bílou halenku a lehkou béžovou koženou bundu do pasu, a vypadala, jak taky jinak, dokonale.

„Bereš si to s sebou?“ podivila se Klára, když Markéta pečlivě přeložila časopis Česká vlna, aby si ho mohla vložit do kabelky.

„Je tam článek o koncertu Divoženců v New Yorku a Erik Záhora tam má úžasnou fotku. Podívej!“

Markéta iniciativně otevřela časopis na příslušné stránce a nabídl Kláře pohled na fotografii mladého leadera kapely v černých kalhotách a oslnivě bílé polorozepnuté košili. Mladík měl do světlých vlasů po vzoru Jana Renera zapletená černá pera, zjevně byl nalíčený a upíral do objektivu fotoaparátu vyzývavý pohled šedých očí.

„Fanyanky málem zbořily halu,“ sdělila jí Markéta. „Příští měsíc budou mít koncert v Praze. Ještě to nevíš, ale jdeš se mnou.“

„Kolik mu, prosím tě, je?“ zeptala se Klára, i když moc dobře věděla, že pouhých sedmnáct. „Není na tebe náhodou moc mladý?“

„Má-li muž co nabídnout, na věku nezáleží,“ mávla rukou Markéta. „Martin mi nabízí výlety do Monte Carla, Nataniel kvalitní sex a u Erika jde čistě o estetické potěšení.“

„Jsi zvrhlá,“ mínila Klára, jakkoli co se týkalo Nataniela, nedalo se nesouhlasit. Ale o tom Markéta nemusela vědět. Co tehdy tu noc začalo, tu samou noc skončilo, jak se domluvili, a ani ona, ani Nataniel se k tomu slovem nevrátili.

„Ale jedu s tebou na kurz základů soužití s magickými bestie-mi, který na rozdíl od tebe nepotřebuju, jen aby ses tam necítila

hloupě,“ připomněla jí kamarádka. „Takže jít se mnou na Divožence je to nejmenší, co pro mě můžeš udělat.“

Autobus zastavil na Černém Mostě a všichni kolem nich se rychle zvedali ze sedaček a tlačili úzkou uličkou ven. Klára na chvilku zalitovala, že si nekoupily portálenku, protože to by v Praze byly mrknutím oka. Jenže cena jim přišla zbytečně vysoká.

Vystoupily mezi posledními, koupily si jízdenku na metro a nastoupily do vagónu. Markéta celou cestu vykládala o novém cédéčku Divoženců, komentovala jednotlivé skladby a pouštěla jí vybrané části z mobilu. Klára ji nechala a snažila se ovládnout sílicí pocit rozladění. Na nutnosti zúčastnit se kurzu přežití v jejím věku bylo něco ponížujícího. Všichni kolem ní ho měli dávno za sebou. Přežití se učilo na základní i střední škole, ale hlavně si v téhle oblasti každý poctivě, celoživotně a soustavně zvyšoval kvalifikaci, aby nepřišel k úhoně. To jen ona kvůli svému prokletí tu potřebu až do minulého týdne neměla. Jistě, něco málo si pamatovala ze základky, ale to už bylo opravdu dávno, a na střední škole na přežití kašlala. Mohla si vybrat kurz v Liberci, ale to by se určitě hned všude rozneslo, a ona o zvědavé otázky opravdu nestála. Naštěstí Magická fakulta Univerzity Karlovy dělala kurz pro cizince, kteří se přistěhovali do Česka.

Vystoupily na Staroměstské a v proudu turistů se Kaprovou ulicí vydaly na náměstí. Byl nádherný podzimní den. Vzduch byl svěže chladný, na vymetené, modře modré obloze zářilo slunce a na stromech už se objevovaly první žluté listy. Koupily si u stánku svažené červené víno, a protože brzy měla odbít desátá, postavily se před orloj a užily si podívanou. Vysoko nad věží Staroměstské radnice zakroužil gryf a mezi cizinci to zašumělo vzrušením. Uprostřed dne od bestie nehrozilo žádné nebezpečí, a tak místo panického křiku jen cvakaly fotoaparáty. Klára a Markéta ale žádné radostné vzrušení necítily. Gryf byl smrtelně nebezpečný a v Liberci ho vídaly až příliš často a zblízka. A Klára si znovu ostře uvědomila, že jestli ještě někdy uvidí gryfa tak zblízka, jak byla zvyklá, bude to její konec.

„Když to vidím, je mi líto, že je konec našich výletů na Ještěd,“ podotkla Markéta, jako by jí mohla číst myšlenky.

„Je to zmetek,“ ulevila si Klára na adresu Jana Renera.

„Cos mu vlastně provedla?“ odvážila se Markéta znovu položit otázku, na niž jí Klára už několikrát neodpověděla.

Sama totiž netušila, co tak hrozného provedla. Jen chtěla, aby ji zbavil prokletí, jak slíbil, a když zjistila, že to odkládá, aby ji k sobě mohl připoutat, měla mu to za zlé. Že by i on mohl mít něco za zlé jí, ji ani na okamžik nenapadlo, a přece zjevně překročila neviditelnou hranici. Nebral jí telefon, nereagoval na zprávy, Rudá věž jí odmítla udělit audienci. Jako by pro něj přestala existovat ve chvíli, kdy mu řekla, aby odešel. Prostě ji poslechl a odešel. Definitivně. Vůbec nepochybovala, že už ho nikdy neuvidí, že s ní nikdy nepromluví, že už nepoletí na hřbetu draka a jeho ruka ji nebude držet v pase.

„Odmítla jsem mu odpustit, když mě o to požádal,“ odpověděla popravdě kamarádce.

„Proč, prosím tě?“ nechápala Markéta upřímně.

„Udělal něco, co se neodpouští,“ řekla.

„Kláro...“ nadechla se Markéta.

„Nech to plavat,“ zarazila ji. „Musíme jít, abychom to stihly.“

Zamířily Pařížskou ulicí ke břehu Vltavy. Ulici lemovaly luxusní obchody, které Markéta na rozdíl od Kláry pravidelně navštěvovala v doprovodu svých známostí na jednu noc nebo na víkend. Klára přemýšlela, jestli by se vůbec v takovém obchodě dokázala cítit dobře. Kdyby ji muž někam takhle vzal a koupil jí kabelku, parfém, šátek, boty nebo šaty v hodnotě několika jejích platů, jestli by si ty věci dokázala vůbec užít, nebo by pořád přemýšlela, kolik to stálo a kolik jiných smysluplnějších věcí by se s těmi penězi dalo dělat. Nejspíš zkrátka nebyla správný typ na luxus.

Markéta se zastavovala u výloh a plánovala, kdy a s kým do obchodu zajde, zatímco Klára zrak obracela spíš k budově Magické fakulty tyčící se na druhém břehu řeky na Letné. Budova měla organický tvar, který připomínal zeleno-žluto-bílou chobotnici s fialovými skvrnami. Oko tvořilo obrovské vyhlídkové okno, které se právě otáčelo ke Starému Městu a řece. Klára věděla, že jde o dávno zavržený návrh národní knihovny od architekta Kaplického. Výstřednost

vytvořila z Magické fakulty novou dominantu města, a lépe než Rudá věž v Liberci symbolizovala, jak moc se změnila doba. Kdysi dávno, když ještě všichni museli ctít zákony, tenhle projekt podle soudů ve veřejné soutěži neuspěl, ale teď tu nad zákonem stál mág, a co přikázal on, to se i stalo, a nic se tomu nemohlo postavit do cesty. Něco na té myšlence bylo nesmírně přitažlivé, a současně i děsivé.

Během deseti minut pomalým krokem došly k secesnímu Čechovu mostu a na chvíli se zastavily u sloupů se železnými lucernami a sochami géníů. Klára se vyklonila přes zábradlí, aby dobře viděla na záhlaví pilířů po vodě. Na nich stály šestihlavé hydry se znakem Prahy.

„Víš, co to má být?“ zeptala se Markéty a ukazovala jí sochu.

„Vodní drak?“ tipla si Markéta.

„Hydra,“ ušklíbla se Klára.

„Páni, jak se mohli tak seknout?“ podivila se Markéta.

Jen u málokteré magické bestie se její skutečná podoba a podoba zachycená v uměleckých dílech lidské historie tolik lišily. Skutečná hydra v sobě sice také měla cosi hadovitého – šupiny, rozeklaný jazyk a dlouhé ostré zuby s jedovými váčky, ale tvarem těla, postojem a způsobem života připomínala spíš šelmu a vodě se vyhýbala. Hydra obrovská mohla dorůst až pěti metrů v kohoutku, ale vyskytovala se opravdu zřídka, mnohem častěji byla k vidění hydra menší. S tou mytickou pak hydra měla společné jen to, že namísto useknuté hlavy vyrostly dvě další. Naštěstí ale žili v době, kdy si na lov bral meč nebo sekeru jen šílenec a kulka hydru zabila spolehlivě a bez rizika navýšení počtu hlav.

Přešly most na druhou stranu, kde je ve svahu kopce čekal vstup do tunelu zakončený recepcí Magické fakulty a přístupovým portálem. Budova měla i jiné vchody, ty však sloužily výhradně pro přístup do okolní zahrady chráněné kouzlem, a ne pro spojení fakulty se zbytkem světa.

Markéta s Klárou se ohlásily na recepci a prošly portálem do vstupní haly. Ocitly se ve vzdušné prostora zalité chvějivým zlatozeleným světlem. Klára si okamžitě vybavila jarní bukový les, v němž se skrze čerstvě rozvinuté lístky prodírá sluneční svit. Středem haly

vedla prosklená výtahová šachta, kterou ovíjelo točité schodiště stoupající do vyšších pater. Vznášelo se v prostoru bez jakékoli opory nebo zábradlí, nic pro člověka trpícího závratí. Napravo se podél zdi nacházel dlouhý pult s čerstvými bagetami, saláty, koláči, bezednými kafetériemi a nápojovými automaty, které studenty v neomezeném množství zásobovaly kávou všech typů, kakaem a čaji. Vedle stály fontány s pramenitou vodou a minerálkami. Vše zdarma a s originální obsluhou kouzlem. Jídlo i pití se doplňovalo samo, špinavé nádobí, použité ubrousky a obaly mizely taky samy. Nalevo stála samoobslužná šatna, kde stačilo odložit oděv, a kouzlo si člověka zapamatovalo, oblečení uklidilo a vydalo při odchodu.

„Je to v posluchárně číslo třicet šest na třetím podlaží,“ připomněla jí Markéta.

Než však stihly přejít k výtahu, přitočil se k nim starší muž v tmavě modrém obleku.

„Slečna Klára Keltnerová?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývla Klára.

„Paní docentka Jarkovská by si s vámi ráda promluvila, než začne váš seminář,“ řekl muž a ukázal jí k výtahu. „Velmi by ocenila, kdybyste si na ni našla chvíli.“

Docentka Petra Jarkovská stála v čele Magické fakulty od jejího vzniku a patřila k největším odborníkům na magii na světě. Bez nadsázky se dalo říct, že jediná osoba, která toho o magii věděla víc než ona, byl liberecký mág. Do povědomí veřejnosti se ale dostala především díky dílům, jimiž zpopularizovala obě represivní erpépěčka – ochranné prokletí a prokletí nepoctivých.

„Proč se mnou chce mluvit?“ zeptala se Klára s podezřením.

„To vám vysvětlí sama,“ odmítl muž odpovědět.

Klára váhala. Napadal ji jediný důvod, proč by osoba takového formátu měla stát o setkání s ní, a ten se jí vůbec nelíbil. Zнала Jana Renera, znala ho na osobní, ba dokonce intimní úrovni, a jestli o něco neměla zájem, pak s někým rozebírat, co vlastně Jan chce a oč usiluje. Jaký je. Co od něj čekat.

„Běž,“ postrčila ji Markéta. „Určitě jí jde o ochranu před

magickými bestiemi. Třeba ti chce nabídnout místo ve výzkumném týmu. Počkám na tebe v učebně.“

Markéta měla pravdu, to bylo nejpravděpodobnější vysvětlení. Vědělo se, že Jarkovská stojí v čele týmu, který pátrá po způsobu, jak by mohli magii využívat i obyčejní lidé. Výsledkem byla celá řada patentů, jako například ten, který využíval magicky posílených účinků léčivек rostoucích na české půdě a díky němuž firmy jako Hvízdal & Blahout vyráběly mocné tinktury, oleje a sirupy.

„Tak dobře,“ přikývla Klára a následovala muže k výtahu.

Kabina je vyvezla do nejvyššího patra, do místnosti, jíž kralovalo obrovské panoramatické okno, které nabízelo pohled na řeku líně plynoucí v údolí, na všechny pražské mosty a na Staré Město. Kancelář docentky Jarkovské byla prostorná, vybavená luxusním kancelářským nábytkem, jasně žlutou sedací soupravou u konferenčního stolku ze zeleno-fialového kalného skla a mnoha portréty Jana Renera v životní velikosti. Shlížel na ni ze všech stran – uvolněně pózující na zelené louce i upjatý ve společenském oblečení, s vlasy staženými do pevného uzlu i rozpuštěnými a ozdobenými černým perím. Usmíval se na ni v džínách a bílé košili u stolku v kavárně, běžel po lesních cestách ve značkovém sportovním oblečení. Stál soustředěně celý v černé na vrcholu Rudé věže a ruce s otevřenými dlaněmi vztahoval ke světu, jako by mu nabízel všechno, co má. Ke Klárině zděšení přímo naproti docentčinu pracovnímu stolu visela fotografie pořízená nedávno v Británii, kde byl Jan do půl těla nahý, na rameni a na tváři měl nakreslené runy pro vyzývání krve a černým perem si přejížděl přes rty.

„Šokuje vás to?“ promluvil ženský hlas.

Klára se konečně dokázala odtrhnout od portrétů a pohlédla na docentku Jarkovskou. Byla to asi padesátiletá hubená žena s hnědými rovnými vlasy ostříhanými nakrátko. Nepoužívala žádné líčení a její modré oči se skrývaly za skly brýlí se slabými stříbrnými obroučkami. Měla na sobě černý kalhotový kostým se šedým rolákem. Přesto by se ji nikdo neodvažoval označit za nevýraznou. Její držení těla a přísně sevřené rty dávaly tušit, že tahle žena má

silnou vůli, již dokáže bez sebemenšího zaváhání vnutit všem kolem sebe.

„Trochu,“ připustila Klára.

„Zastávám názor, že člověk by nepřítele neměl spouštět z očí ani na vteřinu,“ vysvětlila Jarkovská. „Měla byste vidět moji ložnici.“

Klára nevěřila tomu, co slyší, a přece to bylo vysloveno jasně a bez zaváhání. Nedalo se pochybovat o tom, co Jarkovská řekla a jak to myslela.

„Posadte se,“ vyzvala Kláru a ukázala jí ke křeslu.

Klára ji poslechla, podivně fascinovaná tím, že někdo bez obav a s takovým klidem veřejně deklaruje své antipatie k nejmocnějšímu muži planety.

„Proč si myslíte, že je Jan Renér váš přítel?“ zeptala se.

„Myslíte si, že nevidím pod pozlátko, které kolem Jana Renéra vytváří Elen Rázlová?“ odpověděla Jarkovská otázkou. „Trvale udržitelný magický rozvoj? Dejte pokoj, Kláro. I kdyby celá republika věřila, že v čele země stojí moderní, progresivní mág, kterému jde o jenom o všeobecné blaho, mír a prosperitu, vy byste měla lépe než kdo jiný vědět, že je to nesmysl. Když dojde na lámání chleba, není mezi Janem Renérem a jeho otcem žádný rozdíl. Radek Renér lidi krotil jako divoké koně, Jan je chová jako ovce, ale v posledku jim jde o totéž. O moc, o jejich moc. O magii jen pro ně.“

Klára mlčela a přemýšlela o tom, co Jarkovská řekla. Jistě, Jan nebyl žádný spasitel ani obětavý ochránce. Byla v něm notná dávka pragmatismu a nepochybně měl obrovské ambice, které překračovaly i hranice země, a přece v něm nebyla stejná temnota a lhostejnost jako v jeho otci. Bez ohledu na to, co se mezi nimi stalo, si Klára musela poctivě přiznat, že Jan se vždy snažil balancovat na hraně. Pokud mohl, obecnou morálku respektoval. Pokud to šlo, zlu se vyhýbal. A pokud to nešlo, neměl žádný problém se na morálku, spravedlnost a obecné blaho vykašlat, a špatné spaní kvůli tomu neměl. Ale pořád ještě se snažil. Zatímco Radek – v tom bylo zlo temné a lhostejnost hluboká.

„Myslím, že se mýlíte,“ promluvila Klára. „Jan na rozdíl od Radka Renera není lhostejný k lidské bolesti a trápení, a když může, jde jinou cestou.“

„To máte pravdu,“ souhlasila Jarkovská a pohodlně se opřela v křesle naproti Kláře. „Všechno je ale jen otázka času. Jan Renér je můj nepřítel zkrátka proto, že užívání magie jednotlivcem v důsledku vždycky povede k jejímu zneužití.“

„Proč jsem tady?“ zeptala se Klára přímo.

„Slyšela jste někdy o čtvrtém odboji?“

„Prosím?“

„První československý odboj bylo hnutí Čechů a Slováků za první světové války, jehož cílem bylo svržení Rakousko-Uherska a vytvoření samostatného československého státu. Druhý odboj se zformoval po německé okupaci Čech a Moravy a založení Slovenského státu v březnu 1939 a skončil s porážkou nacistického Německa a osvobozením Československa v roce 1945. O třetím odboji se mluví v souvislosti s protikomunistickým bojem po únorovém převratu v roce 1948. Definitivně skončil Sametovou revolucí v listopadu 1989. Počátky čtvrtého odboje můžete hledat v Purpurové noci. Naší snahou není nic menšího než odstranit, výrazně oslabit či narušit působení magie v Česku a s tím spojenou absolutní moc jediného člověka v zemi,“ poučila ji Jarkovská. „A stejně jako předchozí tři odboje cíle dosáhneme.“

„To je blbost,“ reagovala spontánně Klára. „Ochranné prokletí nic takového nedovoluje. Kdyby tady někdo vedl odbojovou činnost proti Janu Renerovi, už dávno by bylo po něm. Právě Elen Rázlová by vám o tom mohla vyprávět. Oba její rodiče takhle zemřeli.“

„Já vím o ochranném prokletí víc než kdokoli jiný,“ upozornila ji Jarkovská. „Zapomínáte, že ochranné prokletí reaguje až na skutečnou akci. Dokud jen sprádáte plány, žádnému riziku se nevystavujete. Janu Renerovi je ze srdce jedno, kolik lidí si u piva povídá o jeho smrti a o konci magie v Česku, pokud zůstane jen u řeči.“

„A proto se skrýváte a nikdo o čtvrtém odboji nikdy neslyšel ani slovo?“ řekla pochybovačně Klára.

„Zapomínáte, že i když Janu Renerovi můžou být naše plány ukradené a spoléhá na ochranné prokletí, je tu spousta jiných lidí, kteří si na nové poměry rychle zvykli, vyhovují jim a nemají touhu na nich něco měnit. A ti by byli schopni naši doposud křehkou organizaci zasáhnout velmi citelně.“

„Chcete, abych se k vám přidala?“ ujistila se Klára, že hovor chápe správně.

„Vzhledem k vaší unikátní životní zkušenosti a slabosti, kterou pro vás Jan Renér má, jste pro nás velmi zajímavá. Nadto jsem přesvědčená, že náš cíl vám není lhostejný.“

„Možná,“ připustila Klára, „ale co budu mít z vysedávání u stolu v hospodě a nadávání na Rudou věž, když reálně nemůžu dělat vůbec nic? A ani vy nemůžete.“

„Opravdu nemůžu?“ usmála se Jarkovská sevřenými rty a upřeně na ni hleděla.

A Kláře najednou došlo, co se jí žena snaží naznačit a proč s ní chtěla mluvit. Jarkovská měla plán a byla přesvědčená, že nemusí zůstat jen u plánu. Docentka Jarkovská našla způsob, jak obejít ochranné prokletí.

*

Hrad Trosky se tyčil nad krajinou, dva čedičové sopouchy nesly dvě černé věže – jednu štíhlejší a vysokou, té se říkalo Panna, a jednu širší a nízkou, které se přezdívalo Baba. Stavba plula v barevném moři listnatých lesů zbarvených podzimem, její panorama se dramaticky rýsovalo proti tmavnoucímu nebi a červánky obě věže korunovaly ohněm. Auto stoupalo po neudržované silnici a Kláře se při tom pohledu tajil dech. Její dědeček měl tohle místo moc rád, a tak sem jezdili každoročně na výlet v první den hlavních školních prázdnin. Vystoupili z vlaku v Borku pod Troskami, na křižovatce u nádraží odbočili doleva a po modré turistické značce zamířili nahoru k hradu. Cesta strmě stoupala loukou, lesem a nakonec ovocnými sady. Dědeček šel pomalu, ale Klára a její sestra Katka vždycky

schodiště k vyhlídce na Babě vyběhly a dalekohledem zkoumaly, kam až dohlédnou tentokrát. Vidět byl celý Český ráj, ale za příznivého počasí mohly spatřit i Jizerské hory, Krkonoše, a někdy dokonce Prahu. Jenže Kláru stejně vždycky nejvíc zajímal blízký obří důl na sklářský písek, který se do tváře krajiny zařezával jako bledá jizva. Při pohledu na to, jak snadno a jak velkou stopu dokáže člověk za-
nechat v něčem tak nezměrném, jako je příroda, se chvěla pýchou. Katka vedla ekologické filipiky o ničení životního prostředí a vykořisťování krajiny, ale Klára se opájela mocí, již člověk má, a silou lidského druhu.

Iluzorní moc a iluzorní síla, pomyslela si teď, po pouhých patnácti letech, když viděla, jak snadno a nevyhnutelně příroda okolo lidská díla pohlcuje. Jen Trosky se pořád tyčily nad obzorem, pevné, temné a neměnné. Nedobytné.

Klára zastavila na rozbitém parkovišti pod hradem. Čekala tam už jedna černá dodávka se spuštěným motorem. Stíny v postupujícím soumraku temněly a Kláře se ani trochu nechtělo vystoupit z vozu. Vyhrnula si rukáv a podívala se na náramek, který jí Jan daroval ani ne před čtrnácti dny.

Byl to kožený řemínek s tyrkysovými a stříbrnými korálky a drobnými modrými pírkami. Vypadal jako něco, co by si turista koupil v pouličním stánku od indiána, ale zase ne tak úplně. V tyrkysových korálcích se zachvívaly nitky tmavě modré, jako by se v jejich nitru převaloval kouř, a ty stříbrné jiskřily diamantovými záblesky. Modrá pírkami byla vedle té síly jemná a tišivá. Klára tušila, že kdyby pírkami nebyla mezi korálky připevněná, moc řemínku by jí přerazila zápěstí. Náramek zlomil její prokletí, a současně jí vzal ochranu. Přemýšlela, co by se asi stalo, kdyby si ho sundala. Byla to od Jana Renera zlomyslnost. Ani na okamžik nepochybovala o tom, že ji prokletí mohl zbavit jen kouzlem, ale ne, on jí místo toho daroval věčný zdroj pokušení a pochyb. Nebylo by lepší přijmout prokletí zpět a získat ochranu?

Dveře dodávky se otevřely a vystoupila docentka Jarkovská. Měla na sobě sportovní oblečení a pevné turistické boty. V ruce držela silnou baterku. Klára ze sedačky spolujezdce vzala brokovnici,

zkontrolovala, jestli je nabitá, a do kapsy si vložila pět nábojů. Opravdu z toho neměla dobrý pocit, ale přece jen vystoupila z vozu a šla Jarkovské v ústřety.

„Tohle nebudete potřebovat,“ upozornila ji Jarkovská.

„Budu se cítit líp,“ nechtěla se hádat.

„Jak myslíte.“

„Nemáte s sebou žádnou ochranku?“ nechápala Klára.

Všude kolem nich čněla hradba lesa a Klára silně pochybovala, že se na zřícenině hradu bude vztahovat ochrana lidských obydlí před magickými bestii, i kdyby měly to štěstí, že se k hradu dostanou živé.

„Kdybych vám v Praze řekla, že v okruhu jednoho kilometru od Trosek na žádnou renerovku nenarazíte, věřila byste mi?“

„Ne.“

„A proto jsme teď tady. Některé věci prostě musíte vidět na vlastní oči, abyste uvěřila.“

Docentka Jarkovská zamířila přímo do lesa. K hradní bráně vedla mezi stromy sotva znatelná pěšina. Nebyla to stezka, po níž Klára jako dítě chodila s dědečkem. Tu už dávno pohltit podrost. Tuhle cestičku někdo vyšlapal zcela nedávno. Nedávalo to smysl. Kdo by sem chodil? A proč?

Cestička stoupala příkře vzhůru, občas musely odhrnout větve, občas zakoply o kořen, ale jinak byla schůdná. Z lesa se ozýval šelest a praskot, ale žádná renerovka se k nim nepřiblížila, až Kláru na okamžik napadlo, že její ochrana nějakým záhadným způsobem zase funguje a drží od ní všechny predátory dál. Při zahoukání sovy sebou trhla, jako by zaslechla vytí vlkodlaka. Po skráních jí stékal ledový pot a srdce jí hrůzou bušilo. Stále se ohlížela, ale nic nebezpečného neviděla.

Hradní brána byla opravená a zamčená, ale Jarkovská měla klíče. Odemkla branku a vedla Kláru kolem opevnění přes horní část parkánu k další bráně hradu. Na druhém nádvoří zabočily doleva přes středové skalisko a po točitém schodišti vystoupaly na malou vyhlídku pod věží Panna. Tou dobou už krajina tonula v temnotě a nad

Babou zářil měsíc jako reflektor. Osvětloval plošinu vyhlídky i blok benzinového agregátu, který Jarkovská zcela pragmaticky nahodila. Tichem začínající noci zaburácel motor.

Bylo to tak nepatřičné, až Klára čekala, že každou chvíli odněkud vyskočí hlídač a seřve je, co si to dovolují. Ale nikdo se neobjevil. Agregát vrčel, a když vstoupili do prostor spodního patra věže a Jarkovská otočila vypínačem, rozsvítila se elektrická světla a odhalila moderně vybavenou kancelář a laboratoř. Kláru zcela nepatřičně napadlo, co by na to asi tak řekl Národní památkový úřad, ale tušila, že toho se nikdo neptal. O tomhle místě až na pár lidí nikdo nevěděl. Jarkovská vsadila všechno, aby ji pro jejich věc získala, avšak místo aby to Kláře lichotilo, začínala se bát. To, co po ní Jarkovská bude chtít, není maličkost.

„Vítejte v Enklávě Trosky,“ usmála se Jarkovská.

„V enklávě?“

„V enklávě rozumu uprostřed šílenství,“ upřesnila Jarkovská. „Nebo chcete-li v enklávě starého Česka uprostřed Renerovy novodobé državy.“

Jarkovská pustila počítač a projektor.

Objevil se letecký pohled na Trosky. K hradu se od Turnova blížilo hejno harpyjí. Letělo přímo k černým věžím a pak sotva kilometr od zříceniny náhle změnilo směr a vyhnulo se Troskám širokým obloukem. Následoval záběr na hejno divokých husí, které nad hradem bez zaváhání přelétly v dokonalém šiku. Drak vztekle kroužil okolo, ale helikoptéra nerušeně přistála na nádvoří.

„Tohle přitáhlo naši pozornost,“ řekla Jarkovská, „a tak jsme chování renerovek kolem hradu začali sledovat. Dokážete si představit, jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že v blízkém okolí se žádné nevyskytují, a i ve větší vzdálenosti jich žije řádově méně než v jiných lokalitách Českého ráje.“

„Čím to je?“

„Když jsme vstoupili do hradu, zjistili jsme, že je v něm velké množství mršin v různém stadiu rozkladu a kosterních pozůstatků,“ pokračovala Jarkovská, „proto jsme začali pracovat s hypotézou, že

místní prostředí je pro magické bytosti smrtící. Dovezli jsme sem odchycené kusy, ale žádný problém s přežitím se nevyskytl. Mezitím naši přírodovědci zjistili, že všechny pošlé kusy, u nichž bylo možné s ohledem na stupeň rozkladu těla zjistit příčinu úhynu, skonaly buď v důsledku zranění, nebo hladu. A tak jsme renerovky na hradě přestali krmit a vypustili je na svobodu.“

Na projekci se spustilo další video. Gryf na něm vyšel z otevřeného klece a roztáhl křídla. Vznesl se z nádvoří do vzduchu, zakroužil nad hradem a pak znovu a znovu a znovu. Kdykoli se pokusil vzdálit od černých věží, jako by ho neviditelný proud strhl zpět. Nelétavé renerovky brousily neklidně kolem hradeb, jako by byly uvázané na pružném vodičku, které je nepustilo dál než dvě stě tři sta metrů.

Klára znovu tázavě pohlédla na Jarkovskou.

„Jakmile jednou překročí neviditelnou hranici, už nedokážou prostor hradu opustit,“ shrnula Jarkovská. „Stahuje je to zpátky. Představujeme si to jako vír. Příčinu neznáme, i když se nabízí unikátní tvar hradu nebo geologické poměry, ale faktem je, že když se otevřel magický zdroj v Jizerských horách, naplnila se lokalita Trosek magií stejně jako jiné, jenže ta v ní začala kroužit a vytvořila uzavřený systém, do kterého žádná magie zevnějšku neproniká, ale ani z něj žádná neodchází. Pro renerovky citlivé na magické proudění vír vytváří překážku, která jim brání zříceninu opustit, a tak se tomuto místu naučily vyhýbat. Pro nás však není ani tak důležité to, že se tu nevyskytují žádné magické bestie, jako to, že odsud neuniká žádná magie.“

„Proč?“ zeptala se Klára.

„Protože místní magie tím pádem není zapojená do celorepublikového koloběhu, a tudíž není schopná nést prokletí ani požehnání.“

„To je nesmysl!“

„Máte mobil, Kláro?“

Klára sáhla do kapsy a telefon jí podala. Jarkovská jí mrštila o zem, až se rozletěl na kusy.

„Zbláznila jste se?!“ vykřikla Klára.

„Jen vám chci názorně ukázat, že se nemýlím,“ zůstala klidná